

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΑΕΝ 20.

ΦΥΛ. ΗΡΩΝΓ. ΑΕΝ. 40.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα καὶ ὑποχρεωτ. δι' ἓν ἔτος· ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τριμ. δρ. 2.
Ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἐτησίᾳ 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. γ. 10.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῳ: ΜΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 18.

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΑΣΜΑ Δ΄.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΙΟΥΛΙΟΥ ΤΥΠΑΛΛΟΥ *

Ἐνῷ πολέμιας μηχαναῖς οἱ Χριστιανοὶ ἐτοιμάζου
Καὶ γιὰ ν' ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος χαρούμενοι κοπιάζου,
Μὲ θολὸ βλέμμα ὁ ἀσπλαγχνὸς τοῦ κόσμου ἐχθρὸς κυττάει.
Βλέπει τί κάνουν, καὶ μ' ὀργὴ τὰ χεῖλη του δαγκάει.
Δείχνει τὴν ἄγρια λύσσα του ὁ ἀναθεματισμένος
Στενάζοντας, μουγγρίζοντας, ὡς ἄν ταῦρος λαβωμένος.
Νὰ πολεμήσῃ μελετᾷ κ' εὐθὺς προστάζει ἐμπρὸς του
(Τρομακτικὸ συνέδριον) νὰ μαζωχτῇ ὁ λαὸς του.
Νομίζει ὁ τρισκατάρατος εὐκολὴν ἐργασίαν
Εἰς τοῦ Θεοῦ ν' ἀντισταθῇ τὴν παντοδυναμίαν.
Καὶ λησμοναίει, τὸ ἀκάθαρτο τῆς ἄβυσσος ἀστέρι,
Τὸ πῶς βροντᾷ, ἂν ὀργισθῇ, τοῦ Ὑψιστοῦ τὸ χέρι.
Τοῦ Ἄδῃ σάλπιγγα βραχνῇ τοὺς κολασμένους κράζει,
Τρέμουν τὰ μαύρα σπήλαια, ἡ ἄβυσσος τρομάζει,
Καὶ τὸ ἀέρι τὸ θολὸ τρομακτικὰ ἀντηγᾷ.

* Σ. Δ. Τῆς ἐπιπόνου ταύτης μεταφράσεως τοῦ πολυκλαύστου φίλου καὶ ποιητοῦ μας Ἰουλίου Τυπάλλου, ἐδημοσιεύθησαν, ζῶντος τοῦ μεταφραστοῦ, τὰ ἔσυστατα Γ' καὶ Ζ', ἐν τῷ ΠΑΡΝΑΣΣῳ καὶ τῷ ΖΑΚΥΝΘΙῳ ΑΝΘΩΝΙ· εὐτυχεῖς δὲ λογιζόμεθα παρέχοντες σήμερον ταῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις καὶ τὸ ἔσσημα τοῦτο ὅπερ ἐλάβομεν, σὺν ἄλλοις αὐτοῦ ἀνεκδότοις, παρὰ τοῦ ἀξιότιμου κ. κ. Α. Γ. Ρώμα, πρὸς ὃν καὶ δημόσιως ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

Μὲ τέτοιον κρότο ὁ κεραυνὸς τὰ νέφη δὲν σκορπάει,
 Μὲ τόση δύναμι καὶ ὀργή, σεισμένη ἡ γῆ δὲν τρέμει,
 Ὅταν ἔς τὰ σπλάγχνα τῆς θροντοῦν φλόγες κρυφαῖς, καὶ ἀνέμοι.
 Οἱ δαίμονες εἰς διάφορα τάγματα μοιρασμένοι
 Ταῖς πύλαις ταῖς κατὰ μωραῖς περνοῦν ἀραδιασμένοι.
 Τέρατα ἀνήμερα, φρικτὰ φαρμάκια στάζουν κ' αἶμα!
 Ἔχουν ἔς τὴν ὄψι ἐπιβουλὴ, καὶ θάνατο ἔς τὸ βλέμμα!
 Πολλοὶ ἔς τὸ χῶμα, ὅπου πατοῦν, ἴχνη θερίου τυπόνουν,
 Μέτωπα ἀνθρώπινης μορφῆς, ποῦ πλεκτὰ φίδια ζώνουν·
 Ὅρα μακρῦα, ἀμέτρητη ὀπίσω τους μαυρίζει
 Ποῦ ἀπλόνεται, μαζόνεται, μ' ὀρμὴ στριφογυρίζει.
 Πόσαις ἐφάνηκαν ἐκεῖ ἔς τοῦ Ἄδη ταῖς ἐρμῖαις
 Σκύλαις ἀχόρταγαις, αἰσχροῖς, καὶ ἀκάθαρταις Ἀρπυΐαις,
 Κένταυροι, Σφίγγες τρομεραῖς, Ὑδραῖς ὁποῦ σφυρίζουν
 Καὶ Δράκοντες, ποῦ ἀδάμαστα πάντα τὰ δόντια τρίζουν,
 Χίμαιραις ποῦ ξερνοῦν φωτιαῖς, ἀχνόμωραῖς Γοργόναῖς,
 Πολύφημοι τρομακτικοὶ, τρισώματοι Γηρυόνας·
 Κι' ἄλλαις χιλιάδες ἀμετραις, τῆς κόλασις θερία,
 Ποῦ ὁ ἥλιος δὲν ἐγνώρισε, δὲν εἶδε φαντασία.
 Ἄλλοι δεξιὰ, καὶ ἄλλοι ζερβιά μὲ τάξι ἀραδιασμένοι
 Κάθονται, καὶ ἔς τὴ μέση τους ὁ Πλούτωνας προβαίνει·
 Σκῆπτρο βαρύτατο χονδρὸ ἔς τὸ χέρι του βαστάει·
 Βράχος εἰς ἔρμη θάλασσα, βουνὸ ποῦ πολεμάει
 Μὲ σύγνεφο καὶ κεραυνοὺς καὶ ἀμέτρητο μαυρίζει·
 Ἡ Κάλπη, ὁ μέγας Ἄτλαντας, ποῦ τ' ἄστρα φοβερίζει
 Ἐμπρὸς του ἤθελε φανοῦν ὡς ἄν χαμηλὸ ἀκρογιάλι,
 Τόσο ἕψηλὰ σηκώνεται τὸ τολμηρὸ κεφάλι.
 Τὸ μεγαλεῖο τὸ τρομερὸ ποῦ τὸ φρικτὸ του σῶμα
 Περίζωνε, τὸν ἔδειχνε φρικτότερον ἀκόμα.
 Τὰ μάτια του ὀλοκόκκινα, ὅλα φαρμάκια κ' αἶμα,
 Λάμπει ὡς λάμψι κεραυνοῦ τὸ φοβερὸ του βλέμμα.
 Ἀπὸ τὸ μαῦρο πρόσωπο τοῦ κατεβαίνουν πληθοὺς
 Ἄγρια τὰ γένεια καὶ μακρὰ, ἔς τὸ μαλλιαρὸ του στήθος.
 Ἐὰ βάραθρο τρομακτικὸ κατασκοτεινιασμένο
 Ἄνοιγει τ' ἄγριο στόμα του τὸ αἵματοβαμμένο.
 Καθὼς ἡ Αἴτνη τοὺς καπνοὺς τῆς θειάφης καὶ τὴν βρῶμα
 Καὶ ταῖς θρονταῖς ρίπτει ψηλὰ, ἔτσι τὸ μαῦρο στόμα
 Σπίθαις καὶ ἀκάθαρταις πνοαῖς, ὅταν μιλή, σκορπάει·
 Γροικῶντάς τον ὁ Κέρβερος πλέον δυνατὰ ἀλυσκτάει,
 Ἡ Ὑδρα μένει σιωπηλὴ, τὰ βάθη τ' Ἄδη σειόνται,

Καὶ ὡς βοὴ τρομακτικὴ, τὰ λόγι' αὐτὰ γροικῶνται.
 —«Σεῖς ἔπρεπε, τῆς ἀβυσσος θεοὶ, νὰ κατοικήτε
 Ἐτὰ ὑψη ὄθεν κατάγεσθε, κ' ἐκεῖ εὐτυχεῖς νὰ ζῆτε,
 Καὶ ἡ μοῖρα ἀπ' ἄλλ' ἀθάνατα βασίλειε εὐτυχισμένα
 Ἐαὐτὸ τὸ χάος τὸ σκοτεινὸ σὰς ἐρριξε μ' ἐμένα.
 Τὴν ὀργὴ κάποιου ποῦ σκληρὰ πάντα μᾶς βασανίζει,
 Καὶ τὸ λαμπρὸ μας τόλμημα ποῖος τάχα δὲν γνωρίζει;
 Τώρα τὸ σκῆπτρο αὐτὸς βαστᾷ τῆς παντοδυναμίας
 Κ' ἐμᾶς ἐκήρυξε παντοῦ πνεύματ' ἀποστασίας.
 Καὶ ἀπὸ τ' ὀλόγαρο τὸ φῶς τῆς καθαρῆς ἡμέρας,
 Ἀπὸ τὰ μύρια θαύματα τῆς ἐπουράνιας σφαίρας,
 Ἀπὸ τ' ἄστέρια τὰ λαμπρὰ, ἄδικα ἔχορισμένους
 Ἐαὐτὴν τὴν μαύρην ἀβυσσον μᾶς ἔχει βυθισμένους.
 Ἐδῶ θέλει νὰ μείνουμε, καὶ πλεῖο νὰ μὴν τολμήσῃ
 Κάνενας μας τὰς παλαιαῖς τιμαῖς νὰ πιθυμήσῃ.
 Καὶ εἰς τὴν παράδεισο σιμὰ εἰς τὸν αἰώνιον θρόνον
 (Καὶ αὐτὸ φλογίζει πλεῖότερον τὸν τρομερὸν μου πόνον)
 Ἐκάλεσε τὸν ἄνθρωπον, τὸ καταφρονημένο
 Πλάσμα, ἀπὸ λάσπη ποταπῆ, ἔς τὸν κόσμον γεννημένο.
 Καὶ γιὰ νὰ γένη ἡ μοῖρά μας βαρύτερη ἐδῶ κάτου
 Τὸ τέκνον του ἐπαράδωσε ἔς τὸ χέρι τοῦ θανάτου·
 Κ' ἤλθε, κ' ἐσύνητριψε μὲ μιᾶς τῆς κόλασις τὴν πύλη,
 Κ' ἐμπήκε, τὴν ἀνάστασιν ἔς τὸν Ἄδη ν' ἀναγγεῖλη.
 Ἐβγαλ' ἐδῶθε ταῖς ψυχαῖς, ποῦ ἔχε μᾶς παρατήσουν,
 Εἰς ἄλλαις εὐτυχέστεραις μοναῖς νὰ κατοικήσουν·
 Κ' ἐκεῖ γιὰ καταφρόνησι, τῆς νίκης του σημάδι,
 Ἐπλῶσε τὸ παράσημον τοῦ νικημένου Ἄδη.
 Ἀλλὰ γιατί νὰ θλίβωμαι τώρα μ' ἀπερασμένα,
 Ἐνῶ νέα βάσανα θωρῶ γιὰ μᾶς ἐτοιμασμένα;
 Μήπως ἐστάθηκε στιγμὴ χωρὶς νὰ μᾶς πειράζῃ,
 Παντοῦ τὰ ἴδια βάσανα νὰ μᾶς προετοιμάζῃ;
 Δὲν βλέπετε πῶς προσπαθεῖ ἔς ὅλα τῆς γῆς τὰ μέρη
 Τὰ ἔθνη ἔς τὴν λατρεία του, ὁμόγνωμα νὰ φέρῃ;
 Καὶ ἄνεργοι ἐμεῖς θὰ μείνωμε; Ἐνα αἰσθημα γενναῖον
 Ταῖς πληγωμέναις μας καρδιαῖς, δὲν θὰ φλογίσῃ πλέον;
 Καὶ θὰ ὑποφέρωμε ὁ πιστὸς λαὸς του νὰ νικήσῃ
 Τὴν Ἰουδαία, καὶ τὸν Σταυρὸν μὲς τὴν Ἀσίαν νὰ στήσῃ;
 Πλέον τ' ὄνομά του ν' ἀπλωθῇ, νέαις γλώσσαις νὰ τὸ ὑμνήσουν,
 Καὶ μὲ μνημεῖα ἀσάλευτα νὰ τ' ἀποθανατίσουν;
 Τὰ εἰδωλά μας τρίμματα νὰ πέσουν εἰς τὸ χῶμα,

Καὶ οἱ βωμοὶ μας εἰς αὐτὸν ν' ἀφιερωθοῦν ἀκόμα ;
 Μόνον γι' αὐτὸν τὰ εὐωδιαστὰ λιβάνια θὰ καπνίζουν,
 Καὶ τοὺς ναοὺς του ὀλόχρυσά τάμματα θὰ στολίζουν ;
 Κ' ἐνῶ δὲν ἦτον ἄκρη γῆς γιὰ μᾶς ποτὲ κλεισμένη,
 Τώρα θὰ καταντήσωμε ὀλοῦθε ἔξορισμένοι ;
 Πλέον μία ἀνθρώπινη ψυχὴ ἐδῶ νὰ μὴν κατέβη,
 Καὶ ὁ Πλούτωνας εἰς ἔρημον τόπον νὰ βασιλεύῃ ;
 Ὅχι, δὲν μᾶς ἐσβύσθηκε ἔς τὰ βάθη τῆς καρδιάς
 Ἡ δοξασμένη ἐνθύμησι τῆς πρώτης μας ἀνδρείας,
 Ὅταν μὲ φλόγαις καὶ βαρῶν πολεμικὰ ἐργαλεῖα
 Μὲ τ' οὐρανοῦ ἐπαλεύσαμε τὴν παντοδυναμίαν.
 Ναί, νικημένοι ἐμείναμε, τ' ὁμολογῶ, ἔς τὴν πάλιν,
 Ἀλλὰ καρδιά δὲν ἔλειψε, καὶ ἀνδραγαθία μεγάλη.
 Ἐπέτυχες, δὲν λέγω πῶς, νὰ λάβῃς αὐτὸς τὴν νίκη,
 Ὅμως ἡ δόξα ἀνήκουστης τόλμης ἔ' ἐμᾶς ἀνήκει.
 Ἀλλ' ἐδῶ πλέον τί σᾶς κρατῶ ; Κινήσετε, ὀπαδοί μου,
 Ῥιχθῆτ' ἐπάνω ἔς τοὺς ἐχθροὺς, πιστοὶ συνάδελφοί μου,
 Πρὶν δυναμώσουν, κ' ἡ φωτιά πλειότερο ἀκόμ' ἀνάψῃ
 Ποῦ φοβερίζει σύσσωμη τὴν Ἰουδαίαν νὰ κάψῃ.
 Βάλετε εἰς πρᾶξι, τεχνικὰ, τόλμη καὶ ἀνδρεία γεμάτοι,
 Πότε τὴν ἄγρια δύναμι, καὶ πότε τὴν ἀπάτη.
 Ἡ θέλησίς μου μοῖρᾶ τους· ποῖος εἰς τὰ ξένα, ξένος
 Νὰ παραδέρνη, ποῖος κρυφὰ, νὰ πέφτῃ σκοτωμένος,
 Ποῖος, δούλος εἰς τοὺς ἔρωτες, ταῖς μάχαις, καὶ τὸ αἷμα
 Νὰ παρατάῃ, γιὰ ἡνα γλυκὸ χαμόγελο, ἕνα βλέμμα.
 Ἀσύμφωνα, ἀχαλίνωτα, τὰ μισημένα πλήθη
 Ὅλα νὰ στρέψουν τὰ σπαθιά ἔς τοῦ στρατηγοῦ τὰ στήθη
 Ὅλο τους τὸ στρατόπεδο τόπος ἐρμιᾶς νὰ γίνῃ
 Ἀπ' ἄκρη, ἔς ἄκρη, καὶ ἀπ' αὐτὸ οὔτε σημεῖο νὰ μείνῃ.
 Οἱ δαίμονες τὰ ὕστερα λόγια δὲν περιμένουν
 Ἀπὸ τὴν ἄβυσσον πετοῦν, νὰ ἰδοῦν τ' ἀστέρια ὕψαινον.
 Καθὼς πετιέται ἀπ' τῆς σπηλιάς τὴν μαύρην κ' ἔρμη ἀγκάλῃ
 Ὅπου ἐγεννήθη ἡ βροντερὴ, καὶ ἄγρια ἀνεμοζάλη.
 Νὰ σκοτεινιάσουν τ' οὐρανοῦ τὴν ὄψιν, ν' ἀφανίσουν
 Ὅ,τι σὲ ὄρη καὶ στερηγαῖς καὶ πέλαγα ἀπαντήσουν.
 Μόλις ἐβγήκαν τὰ φτερά ἄπλωσαν εἰς τ' ἀέρι,
 Ἐχύθησαν κ' ἐσκόρπησαν ἔς ὅλα τῆς γῆς τὰ μέρη,
 Κ' ἐπιβουλὰς δὲν ἄργησαν, καὶ ἀπάταις νὰ ἐτοιμάζου
 Μὲ τ' ἄρματα τῆς κόλασις τὸν κόσμον νὰ τρομάζου.
 Ποῦθε, καὶ πῶς πρωτάρχισαν τῶν Χριστιανῶν τὰ πάθη

Σὺ, Μοῦσα, πὲς ποῦ ἀθάνατη γνωρίζεις ὅ,τι ἐστάθη,
 Γιατὶ τὰ ἔργα ἄλλου καιροῦ τὴν δύναμί τους χάνουν
 Καὶ ἴσ' ἄν λεπτὸς καὶ μακρυνὸς ἀντίλαλος μᾶς φθάνουν.
 Ἐς τὴν Δαμασκὸν ἐβασίλευε, καὶ ἔς ὅλο αὐτὸ τὸ γένος
 Ὁ Ἰδραότης, εὐγενὴς μάγος κ' ἔξοικισμένος·
 Ἀπὸ παιδὶ ἐμελέτησε τὴν μυστικὴν ἐπιστήμη,
 Τὴν ἀγαποῦσε, κ' ἔλαβε, ἔς αὐτὴν μεγάλη φήμη.
 Ἀλλὰ τί τὸν ὠφέλησε, ἀφοῦ νὰ προνοήσῃ
 Τὸ τέλος δὲν ἠμπόρεσε τῆς πάλης ποῦ ἔχει ἀρχίσει,
 Καὶ ἀπὸ τ' ἀστέρια τῆς νυκτὸς, ἀπ' τὰ Ταρτάρεια βάθη,
 Δὲν ἠδυνήθηκε ποτὲ τί θὰ συμβῆ νὰ μάθῃ ;
 Ἐκρινε αὐτὸς—ὦ ἀνθρώπινη κρίσις ἀπατημένη !—
 Ὅτι ἀναπόφευκτη φοβρὰ τοὺς Χριστιανοὺς προσμένει
 Κ' ὅτι τῆς νίκης τὴν τιμὴν ἡ Αἴγυπτος θὰ λάβῃ·
 Ἐτζὶ φρονεῖ, καὶ τὴν καρδίαν πόθος θερμὸς τοῦ ἀνάβει
 Μὲ τὸ δίκῳ του στρατεύματι νὰ ἐβγῆ νὰ πολεμήσῃ,
 Καὶ μέρος ἐντιμὸ καὶ αὐτὸς τῆς δόξας ν' ἀποκτήσῃ.
 Ἀλλ' ὅτι ὁ πόλεμος φρικτὸς θέλ' εἶναι συλλογᾶται
 Καὶ μὴν εὐρῆ παθήματα ἀντὶ τιμῆς φοβᾶται·
 Σκέπτεται πῶς θὰ δυνηθῆ τοὺς Χριστιανοὺς νὰ βλάψῃ
 Πρὶν κάμῃ κίνημα, καὶ πρὶν ὁ πόλεμος ἀνάψῃ
 Μὲ τοὺς Αἰγύπτιους ἔπειτα ὅλοι μαζί νὰ ὀρμήσουν
 Καὶ τοὺς ἀδύνατους ἐχθροὺς εὐκολο νὰ νικήσουν.
 Καὶ ὁ πονηρὸς ὁ δαίμονας τὸν σπρώχνει, τὸν κεντάει
 Ποῖα μέσα ναῦρη, ποῖους κρυφοὺς τρόπους τὸν νοθεύει.
 Εἶχεν ἐκεῖνος ἀνεψιὰ κόρη χαριτωμένη,
 Ἡ πρώτη γιὰ τὰ κάλλη τῆς ἀπ' ὅλους γνωρισμένη.
 Ὅσαις ἀπάταις ἠμπορεῖ νοὺς γυναικὸς νὰ πλάσῃ
 Ἡ μάγισσα νὰ φαντασθῆ τὸν κόσμον νὰ γελάσῃ,
 Ὅλαις, ἡ κόρη ἡ πονηρῆ, ταῖς ἤξευρε, κ' ἐκείνη
 Αὐτὸς ἀμέτῳ προσκαλεῖ καὶ συμβουλαῖς τῆς δίνει.
 Τῆς λέγει· « Ἀγαπημένη μου κόρη, τὰ θέλγητρά σου,
 Ἡ ὄψι σου ἡ παρθενικὴ, τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά σου,
 Κρύβουν ἀνδρῖκια δύναμι, καὶ φρόνησι μεγάλη,
 Ἐς ὅλα ἐπιτήδεια ἴσ' ἄν ἐσὲ δὲν ἔχει ὁ κόσμος ἄλλη.
 Μεγάλον σχέδιον μελετῶ ἐσὺ κ' ἐμὲ ὑπερβαίνεις
 Ἐς τὰ ἀπόκρυφα τὰ μαγικά, κ' ἂν θέλῃς πιτυχαίνεις.
 Ἐγὼ σοῦ διάζω τὸ πανί, σὺ φάνετο ἂν ἠμπορέσῃς
 Καὶ ἰδὲς τοῦ γέρου τὴν βουλή μὲ τόλμην νὰ ἐκτελέσῃς.
 Εἰς τὸ ἐχθρικό στρατόπεδον πήγαίτε μοναχὴ σου,

Γυναίκειους δόλους, θέλγητρα, όλα μεταχειρίσου.
 Τὰς δέησες μὲ τὰ κλάυματα, τὰ μάτια πικραμμένα,
 Τὰ λόγια μὲ τοὺς στεναγμοὺς πάντα συντροφιασμένα.
 Κάλχη ποῦ θλίβ' ἢ δυστυχία, κάθε καρδιά δαμάζουν,
 Καὶ δὲν θ' ἀργήτουν γύρω σου πολλοὶ ν' ἀναστενάζουν.
 Τὴν τόλμην μὲ τὴν ἐντροπὴν ἰδὲς νὰ χρωματίσης,
 Μὲ τὴν ἀλήθεια φρόντισε τὸ φέμμα νὰ στολίσης.
 Ἄν τὸν Γοφρέδο ἡ νύχτη σου πτύχη νὰ νικήσῃ,
 Ἴσως τὸν κάμῃ ὁ ἔρωτας τὸν πόλεμο ν' ἀφήσῃ.
 Κι' ὅσο ἠμπορεῖς μακρύτερα σύρε τοὺς πλειὸ μεγάλους.
 Ἄν δὲν πτύχῃς, ἀναψε φλόγα θερμὴ 'ς τοὺς ἄλλους.»
 Ἵ ὅλα τῆς δίνει συμβουλὰς, τῆς λέγει νύχτη ἐλπίδα.
 Κι' ὅτι τὰ πάντα νόμιμα, γιὰ πίστι καὶ πατρίδα.
 Ἡ Ἀρμίδα ποῦ ἐμπιστεύεται 'ς τ' ἀμίμητά της κάλλη
 Τὴν πρότασί του νὰ δεχθῆ στιγμή δὲν ἀμφιβάλλει.
 Εἰς δρόμους ἀγνωστούς, κρυφοὺς, μόνη κινᾷ τὸ βράδυ
 Μόλις τ' ἀέρι ἐθόλωσε τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι.
 Μὲ τέτοια νηότη κ' εὐμορφιά, τὸ τολμηρὸ κοράσι
 Τόπους ἀνίκητους, λαοὺς ἐλπίζει νὰ δαμάσῃ.
 Ὡς τόσο διαφοραῖς φωναῖς, ποῦ τεχνικὰ γυρίζουν,
 Τὸν μισεμό της μὲ πλαστὰ χρώματα ζωγραφίζουν.
 Ἵ τῶν Γάλλων τὰ σκηνώματα 'ς ὀλίγαις μέραις φθάνει,
 Καὶ μόλις τέτοιο θαυμαστὸ φῶς εὐμορφίᾳς ἐφάνη,
 Ἐνα κρυφὸ μурμουρισμα ἀπλόνεται σιχῶνουν
 Ὅλοι μὲ μιᾶς τὰ βλέμματα, 'ς αὐτὴν τὰ προσηλόνουν.
 Ἐάν εἰς τὸ μέρος ὅπου βῆ 'ς τὸν καθαρὸν ἀέρα
 Ἄστρο ἢ κομήτης, ποῦ ποτὲ δὲν ἔλαμψεν ἡμέρα.
 Ἐνας τὸν ἄλλον σπρώχνει ἐμπρός, καθένας πεθυμᾷ
 Νὰ μάθῃ ποῖος τὴν ἔστειλε, ποῖα εἶναι, τί ζητάει.
 Ἡ Δῆλος ἢ περίφημη, τῆς Κύπρου τ' ἀκρογιαλί,
 Τ' Ἄργος τὸ ἔνδοξο, ποτὲ δὲν εἶδαν τέτοια κάλλη.
 Ὀλόχρυσά 'χει τὰ μαλλιά, ποῦ, πότε μαζωμένα
 Λάμπουν καὶ μέσα 'ς τὸ λευκὸ κάλυμμα τυλιγμένα,
 Καὶ πότε φανερόντ' ἐλεύθερα 'ς τ' ἀέρι.
 Ἐτσι ὅταν παύῃ ἢ χειμωνιά, τῆς ἡμέρας τ' ἀστέρι
 Ποτε κρυμμένο φαίνεται, πότε τὰ νέφη σχίζει
 Καὶ μ' ὅλαις ταῖς ἀκτίναῖς του τὸν κόσμον πλημμυρίζει.
 Ἡ αὔραι μὲ τὰ ξέπλεκα μαλλιά της παιγνιδίζουν
 Ποῦ σειῶνται καὶ χρυσοξάνθα μὲ χάρι κυματίζουν.
 Μὲ ταπεινὴ σεμνότητα 'ς τὴν γῆν τὰ μάτια κλίνει,

Καὶ κλίνοντάς τα δύναμι διπλῆ 'ς ἐκεῖνα δίνει.
 Κρίνοι καὶ ρόδα εἶν' τοῦ γλυκοῦ προσώπου της τὸ χρῶμα
 Ἄλλὰ τὸ ρόδο μοναχὰ ἀνθεῖ 'ς τὸ ὠραῖο της στόμα.
 Κρύβει μὲ τέχνη τοῦ λευκοῦ στήθους τὴν εὐμορφία,
 Ἄλλὰ νὰ μείνῃ δὲν μπορεῖ κρυφὰ 'ς τὴ φαντασία
 Ποῦ, ἄν ἀκτίνα τὸ νερὸ, τὸ φόρεμα περνάει
 Καὶ βλέπει κάλλη ποῦ νὰ ἰδῆ τὸ βλέμμα δὲν τολμάει.
 Ἄπὸ τὸ στράτευμα περνᾷ καὶ βλέπει ὅτι θαυμάζουν
 Τὰ κάλλη της, ὅτι παντοῦ μὲ πόθο τὴν κυττάζουν,
 Καὶ τὴν χαρὰ ποῦ αἰσθάνεται δὲν δείχνει, ἀλλὰ σπουδάζει
 Τὰ πρόσωπα, καὶ μὲ τὸν νοῦν θριάμβους ἐτοιμάζει.
 Ζητᾷ νὰ ἰδῆ τὸν Ἀρχηγό· ποῖος νὰ τὴν φέρῃ ἐμπρός του
 Προσμένει, καὶ προσφέρεται. ὁ Εὐστάθιος, ὁ ἀδελφός του,
 Ποῦ βλέποντας τὴν χάρι της, καὶ τὴν θεϊκὴ εὐμορφία της
 Ἐάν πεταλούδα 'ς τὴν φωτιά πετάχθηκε σιμά της.
 Τὰ μάτια της ὅπου σεμνὰ ἔκλινε ἢ κόρη κάτου
 Ἐξάναψαν, ἄν ἢ φωτιά τὴν ἴσκα, τὴν καρδιά του,
 Κι' ὅλο μὲ μιᾶς ἀνάλαβε τὴν τόλμη του τὴν πρώτη
 Γιατὶ τὸν καταφλόγισαν ὁ ἔρωτας καὶ ἡ νηότη.
 — «Κόρη, τῆς λέει, γεννήθηκε 'ς τὸν κόσμον ἢ εὐμορφιά σου,
 Ἡ εἶσαι πλάσμα τ' οὐρανοῦ ποῦ λάμπει 'ς τὴ θωριά σου;
 Ἐγὼ δὲν εἶδα ἄν εἰς ποτὲ 'ς τὸν κόσμον ἄλλη
 Ποῦ νὰ 'χῃ τῆς παράδεισος ὅλα μαζί τὰ κάλλη.
 Πές μου ποῖα εἶσαι, ποῖαις τιμαῖς σοῦ πρέπουν νὰ γνωρίσω
 Κ' ἐμπρός σου, ἄν ἦναι χρέος μου, εὐθὺς νὰ γονατίσω.»
 — «Πολὸν ψηλὰ σηκώνεται, τοῦ λέγει, ὁ λογισμὸς σου,
 Ὄνητὴ καὶ δυστυχέστατη κόρη θωρεῖς ἐμπρός σου.
 Μέσα 'ς τὸν κόσμον εὐρίσκουμαι ἔρμη, ὀρφανή, καὶ μόνη
 Καὶ μοῦ εἶναι σύντροφοι πιστοὶ, τὰ κλάυματα καὶ οἱ πόνοι.
 Ἦλθα νὰ εὐρῶ τὸν εὐσπλαχνο Γοφρέδο ἐδῶ 'ς τὰ ξένα
 Ποῦ τόσοις ἐλυπήθηκε, νὰ λυπηθῆ κ' ἐμένα.
 Κι' ἄν ἢ καρδιά σου μὲ πονῆ, καὶ θὲς νὰ μὲ βοηθήσῃς
 Μὴν ἀρνηθῆς, παρακαλῶ, 'ς αὐτὸν νὰ μὲ ὀδηγήσῃς.»
 — «Εὐκόλο πρᾶγμα μοῦ ζητᾷς, κόρη, τῆς ἀπλογοῖται.
 Εἶν ἀδελφός μου ὁ Στρατηγός, καὶ χάρι δὲν μ' ἀρνιέται.
 Κι' ὅτ' ἠμπορέσομε γιὰ σὲ θὰ κάμωμε, ὀρφανή μου,
 Ἐκεῖνος μὲ τὸ σκῆπτρο του, κ' ἐγὼ μὲ τὸ σπαθί μου.»
 Τὴν ὀδηγᾷ 'ς τὸν Ἀρχηγὸν ὅπου μακρὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους
 Ἦτον μὲ ὅλους τοῦ στρατοῦ τοὺς πρώτους, τοὺς μεγάλους.
 Χαιρετᾷ ἢ κόρη, καὶ νὰ πῆ τί θέλει, δὲν τολμάει,

Ἄλλ' ὁ Γοφρέδος τῆς ἱμιλεῖ, καὶ τὴν παρηγοραεῖ.
 Αὐτὴ νὰ κάμῃ πιστευτοὺς τοὺς δόλους τῆς γυρεύει
 Κ' εὐθὺς ἀρχίζει μὲ φωνὴ 'ποῦ ταῖς καρδιαῖς μαγεύει.
 — «Ἀθάνατε πολεμιστῆ, τὸ δυνατὸ σου χέρι
 Τόσον ἐγίνηκε γνωστὸ 'ς ὅλα τῆς γῆς τὰ μέρη
 Ὅστε πολὺ νομίζονται τὰ ἔθνη δοξασμένα
 Ἄν ἔμειναν, παλεύοντας μὲ 'σένα, νικημένα.
 Κ' οἱ ἐχθροὶ σου τὴν ἀνδρεία σου τιμῶν, κι' ἂν δυστυχῆσουν
 Μὲ θάρρος ἔρχονται εἰς ἐσέ, βοήθεια νὰ ζητήσουν.
 Κ' ἐγὼ σὲ τόσο διάφορη θρησκεία ἀναθρεμμένη,
 'Ποῦ τοῦ σπαθιοῦ σου ἡ δύναμις ἔχει ταπεινωμένη,
 Τώρα κ' ἐγὼ 'ς τὰ πόδια σου πέφτω, μὲ τὴν ἐλπίδα
 Νὰ ξαναλάβω γρήγορα καὶ θρόνο, καὶ πατρίδα.
 Καὶ ἂν ἄλλοι γιὰ ν' ἀντισταθοῦν εἰς τῶν ἐχθρῶν τὴν βίαν
 Προστρέχουν εἰς τοὺς ἐδικούς ζητῶντες προστασίαν,
 Ἐγὼ 'ποῦ ἔρημη 'ς τὴν γῆ ἐλπίδα ἄλλη δὲν ἔχω
 Γιὰ νὰ μὲ σώσῃ ἀπ' τοὺς δικούς, εἰς τὸν ἐχθρὸν προστρέχω.
 'Σ ἐσένα ἐλπίζω, ἐσὲ ζητῶ τὸ πρῶτο μεγαλεῖο
 Νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ δύναται τὸ χέρι σου τὸ ἀνδρεῖο.
 Τὸ χέρι αὐτὸ ποῦ ἀνίκητο ὑψώνει, καὶ δαμάζει,
 Ἄλλ' ἂν ὠραῖος ὁ θρίαμβος, ἡ εὐσπλαχνία δοξάζει.
 Πολλὰ βασίλεια ἠμπόρεσες, ἀνδρεῖτε, νὰ υποδουλώσῃς,
 Κι' ὅμοια θὰ λάβῃς τὴν τιμὴν ἂν τὸ δικό μου σώσῃς,
 Καὶ ἂν ἄλλη πίστι ἀκολουθῶ μὴν ὀργισθῆς μ' ἐμένα
 Ὅποῦ 'ς τὴν εὐσπλαχνία σου πιστεύω, καὶ σὲ 'σένα.
 Καὶ, σοῦ τ' ὀρκίζω 'ς τὸν Θεόν 'π' ὅλη δοξάζει ἡ φύσις,
 Ἱερώτερο δικαίωμα ποτὲ δὲν θὰ βοηθήσῃς.
 Ἄκουσε τώρα νῦν σοῦ 'πῶ, καὶ ὁ κόσμος ἄς τῆ μάθῃ,
 Τῶν ἄλλων ταῖς δολοπλοκίαις, καὶ τὰ δικά μου πάθη.
 Τοῦ βασιλέως τῆς Δαμασκοῦ ἐγὼ 'μαι θυγατέρα,
 Δὲν ἐγεννήθη βασιλῆας ἀλλ' ἔγινε μιά 'μέρα.
 Γυναῖκα τοῦ τὴν εὐμορφη ἔλαβε Χαρικλεία
 'Ποῦ τ' ἄφησε πεθαίνοντας πλούτη καὶ βασιλεία.
 Αὐτὴ τῆς μαύρης μου ζωῆς δυστυχισμένο θυμᾶ,
 Μόλις ἐγὼ ἐγεννήθηκα κατέβηκε 'ς τὸ μνήμα.
 Καὶ πέντε χρόνους ἔπειτα ἀφοῦ ὄρφανὴ εἶχα μείνει
 Ἐνώθη κι' ὁ πατέρας μου 'ς τὸν εὐρυνὸ μ' ἐκείνη,
 Κ' ἐμὲ καὶ τὸ βασίλειο ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ
 Εἰς ταῖς φροντιδὲς τ' ἀδελφοῦ, 'ποῦ 'χε πολὺ ἀγαπήσει,
 Γιατὶ ἂν αἰσθημα τιμῆς στῆθος θνητῶν ἀνάβῃ

Δὲν ἐδυνότουν εἰς αὐτὸν ἀμφιβολία νὰ λάβῃ.
 Ἄρχισε τόσο σπλαχνικὰ νὰ μὲ παρηγορᾷ
 Μὲ τόση ἀγάπη πατρικὴ τὰ πάντα νὰ ὀδηγᾷ
 'Ποῦ θαυμασμὸ ἐπροξένησε καὶ εἰς ἐδικούς καὶ εἰς ξένους.
 Ἄλλὰ, ἡ τοὺς ἀπάνθρωπους σκοποὺς τοῦ εἶχε κρυμμένους,
 Ἦ τὴν στιγμὴν 'πέριμενε, χωρὶς νὰ μὲ προδώσῃ,
 Γυναῖκα τοῦ μονάρχιδου παιδιοῦ τοῦ νὰ μὲ δώσῃ.
 Ἀνατραφήκαμε μαζί μ' ἐκεῖνο τὸ παιδί τοῦ
 Καὶ φρόνημα ὑψηλὸ ποτὲ δὲν εἶδα 'ς τὴν ψυχὴ τοῦ.
 Ὅ,τι εἶν' ἀνδρεῖο κ' εὐγενικὸ αὐτὸς καταφρονούσε,
 Κάθε καλὸ ἀπόφευγε, κάθε σπουδὴ ἐμισοῦσε.
 Κρυμμένη 'ς ἄχαρο κορμί, ψυχὴ δειλὴ καὶ ἀγρεία,
 Κι' ἄτιμα πάθη ἀρρήθητα 'ς ἀγέρωχη καρδίᾳ.
 Ὁ θεὸς μου ἤθελε μ' αὐτὸν τὴν τύχη μου νὰ ἐνώσω,
 Πλούτη, καὶ θρόνο, καὶ καρδιὰ τέτατου θεριοῦ νὰ δώσω.
 Συχνὰ μοῦ τό 'πε, καὶ χωρὶς ἀπόκρισι νὰ λάβῃ
 Τὴν γνώμη μου δὲν ἄργησε πολὺ νὰ καταλάβῃ.
 Ὅστε μίᾳ 'μέρα μ' ἄφησε μὲ ὄψι θλωμένη
 Κ' εἶδα τὴ μαύρη τοῦ ψυχῆ 'ς ἐκείνη χαραγμένη.
 Κι' ὅσα κακὰ μοῦ ἐμελλε 'ς τὸν κόσμον νὰ περάσω
 Σ' ἐκεῖνο τ' ἄγριο μέτωπο μ' ἐφάνη νὰ διαβάσω.
 Ἄρχισαν τότε ἀγνωρίστοι φόβοι νὰ μὲ πειραζοῦν
 Φαντάσματα καὶ ὄνειρατα φρικτὰ νὰ μὲ ταραζοῦν.
 Καὶ ὁ τρόμος 'ποῦ τὴν δύστυχη καρδιὰ μοῦ τυραννοῦσε
 Τὰ τόσα 'ποῦ μ' ἐπρόσμεναν παθη, μοῦ προμήνουσε.
 Εἶδα συχνὰ τὴν μάνα μου ἐμπρὸς μου νὰ προβαλῇ
 Καὶ νὰ μ' ἀνείγῃ ἀχνότερη τὴν σπλαχνικὴν ἀγκαλιῇ,
 Ἦ ὄψι τῆς δὲν ἦτον πλεῖδ' καθὼς τὴν ἐθωροῦσα
 Εἰς τὴν γλυκεῖαν εἰκόνα τῆς, 'ποῦ πάντοτε ἐφιλοῦσα.
 Φύγε, παιδί μου, μῶλεγε, κ' εἶν' ὅλα ἐτοιμασμένα,
 Σὲ παραστέκει ὁ θάνατος, φύγε μακριὰ 'ς τὰ ξένα.
 Νὰ, βλέπω τοῦ τυράννου σου τὸ 'ματωμένο χέρι
 Ὅπου βαστάει θανατερὰ φαρμάκια καὶ μαχαίρι,
 Ἄλλὰ 'ς τὸν μέγα κίνδυνον 'πῶδλεπα νὰ σιμῶνῃ,
 Μὲ τί καρδιὰ ν' ἀντισταθῶ κέρη ὄρφανὴ καὶ μόνῃ;
 Παρὰ νὰ πάω 'ς τὴν ξενητείᾳ ἔρημ, χωρὶς ἐλπίδα,
 Ἐπροτιμοῦσα νὰ θάψω 'ς τὴν μαύρῃ μου πατρίδα.
 Ἐτρόμαζα ἡ βαρυμόσφιρη τὴν ὄψι τοῦ θανάτου
 Καὶ δύναμι δὲν εὗρισκα νὰ φύγω ἀπ' ὀμπροστά τοῦ.
 Οὐτ' ἐτολμοῦσα τοὺς φρικτεῖς φόβους νὰ φανερώσω

Μήπως όγληγορώτερα ταις 'μέραις μου τελειώσω.
 Κ' έτσι 'περνούσα τή ζωή φόβους τριγυρισμένη,
 'Σάν τόν 'καταδικό, 'πού ένφ' κάθε στιγμή προσμένει
 Είς τόν 'κατάγυμνο λαιμό νά πέση τό μαχαίρι
 'Απάνωθέ του 'τό θωρεϊ κρεμάμενο 'ς τ' αέρι.
 'Η μαύρη μαϊρά μου, ή καλή, ήλθε μία 'μέρα έμπρός μου
 'Ενας μεγάλος τής αυλής και φίλος του πατρός μου,
 'Πού τόν ανάθρεψε 'παιδί, τόν 'πλούτισε με δώρα,
 Και μευ 'πε δτ' ήλθε του φρικτού θανάτου μου ή ώρα
 'Σ τόν τύραννον 'πού ήθελεν εύθως να με σκοτώση
 'Εκείνος είχε ύποσχεθῆ φαρμάκι να μου δώση.
 Κ' έπρόσθεσε ότι μοναχή μ' έμενε σωτηρία
 Νά φύγω να ξενητευθώ χωρίς άργοπορία.
 Κ' έπειδή χέρι σπλαχνικό για 'μέ δέν είχε μείνει,
 Αύτός προστάτης και όδηγός προσφέρθη να μου γίνη.
 Τά λόγια του μ' έμψύχωσαν τους φόβους να νικήσω,
 Και μέσ τά βαθη τής νυκτός μαζί του να κινήσω,
 'Απλωσε τά κατάμαυρα φτερά γύρω τό βράδυ
 Και σπλαχνικά μās έκρυψε μέσ τό βαθύ σκοτάδι.
 Μόνον δυό δούλαις έκλεξα να μείνουν συντροφιά μου,
 Βοήθεια και παρηγοριά πιστή 'ς τήν δυστυχία μου.
 'Εβγήκα, αλλά 'ς τά χώματα τά πολυαγαπημένα
 'Εστρεψ' άνιστενάζοντας τά μάτια δακρυσμένα.
 'Ο λογισμός τά μάτια μου με πόθον άκλουθούσε
 Και στανικώς τό πόδι μου 'ς τά ξένα έπροχωρούσε,
 'Ωσάν καράδι όπου βαρειά κ' αϊφνίδι' άνεμοζαλη
 'Απεμακραίνει άπ' τό γλυκό και άγαπητό άκρογιάλι.
 'Ολην τήν νύχτα έπήγαμε, κι' άλλη μία μέρα άκόμη
 'Όπου έρημοι και άπατητοι έφαινοντο οι δρόμοι.
 Και 'ς ένα κάστρο έφθάσαμε βαθιά θεμελιωμένο
 'Πούναι 'ς του βασιλείου μου τά σύνορα κτισμένο.
 Αύτός ό πύργος ό λαμπρός είναι του 'Αρώντη, εκείνου
 'Πού από τόν τρόπον μ' έσωσεν άφεύγατου κινδύνου.
 Μόλις ό άγιος τυραννος έμαθε τή φυγή μου
 Κ' είδε ότι πλειό 'ς τά χέρια του δέν ήτον ή ζωή μου,
 Βρυός τόν άναψε θυμός, και τό σκληρό έγκλημα του
 Με τόλμη άπόδωσε 'ς έμάς ή αναισχυντη καρδιά του.
 Είπε ότι εγώ, φοβήθηκα τήν πατρική του γνώσι
 Και τόν 'Αρώντη έπλάνεσα φαρμάκι να του δώση.
 'Οτι' ήθελα χωρίς αυτόν έλευθερα να ζήτω

Για να 'μπορώ τά παθη μου τά αίσχρά να ευχαριστήσω.
 "Αχ! Κάλλιο φλόγα τ' εύρανου να πέση να με κάψη
 Παρά τους νόμους τής τιμής εύτε ματιά να βλάψη!
 Λυπούμαι βλέποντας αυτόν όπου άδικα ζητάει
 Τά πλούτη μου, και άχόρταγος τό αίμά μου διψάει,
 'Αλλά πολύ βαρύτερα πληγόνει' ή καρδιά μου
 Γιατί σκληρά συκοφαντεί τήν άθωότητά μου.
 Με μύριους δόλους τον λαόν γυρεύει ν' άπατήση
 Φοβούμενος μή σηκωθῆ μ' όργήν και μ' έγδικήση.
 Χαίρεται αυτός τόν θρόνο μου, τά πλούτη μου κατέχει
 Και μ' όλον τουτο άκύραστα σκληρά με κατατρέχει.
 Του 'Αρώντη τώρα έπρόσταξε τό κάστρο ν' άφανίσουν
 Και αυτόν, άν δέν παραδοθῆ, νεκρόν εκεί ν' αφήσουν.
 'Εμε να λαβη έπιθυμεί 'ς τά χέρια του, και μυρια
 Μου φοβερίζει βάσανα και άνήκουστα μαρτύρια.
 Τουτα ό προδότης μελετᾷ, και λέγει ότι θα πλύνη
 'Σ τό αίμά μου τήν έντροπή όπου είς τόν θρόνο έγίνη.
 Και για να μείνη άσάλευτο τό σκλητρο τό 'δικό μου
 'Στά χέρια του τ' άρπαχτικά, ζητάει τόν θάνατό μου,
 Και θα 'πιτύχη ό,τι ποθει, άν δέν άποφασίσης
 Συ, γενναϊόφυχε, κ' έμε τήν έρμη να βοηθήσης.
 Κατατρεγμένη, μοναχή 'ς τόν κόσμο, ίδου προστρέχω
 'Σ είσένα, και τά πόδια σου, με θερμά δάκρυα βρέχω.
 Γι' ούτά τά πόδια 'που πατούν του άδικητῆ τά στήθη,
 Γι' αυτό τό χέρι 'που ποτέ βοήθεια δέν άρνήθη,
 Για τους λαμπρούς θριάμβους σου, για τους ναύς 'που ύψόνεις
 "Η από τά χέρια των πολλων έχθρων σου έλευθερόνεις,
 Εισάκουσέ με, σώσε μου ζωή και βασιλεία
 Και θέλει εύρης άνταμοιβή 'ς τήν τόση σου ευσπλαχνία.
 Συ 'που ό,τι θέλεις ήμπερετε, τόν τόπο μου λυπήσου,
 Και άφού τόν σώσης λαβε τον είς τήν ύπαταγήσου,
 Και από τους τόσους ήρωας 'που έδώ να πολεμήσουν
 'Ηλθαν μαζί σου, πρόσταξε δέκα να μ' άκλουθήσουν.
 Γιατί ό λαός μου έμεινε πιστός και μ' αυτούς μόνον
 Θα ξαναλάβω τήν γλυκειά πατρίδα, και τόν θρόνον.
 'Ο φιλικός μιάς άγνωστης θύρας, 'που πάντα έστάθη
 Πιστός είς τόν πατέρα μου, μέσ τής νυκτός τά βαθη
 Να τήν ανοίξη ύπόσχεται, και πριν ή αύγή προβάλη
 Κρυφά μέσ 'ς τό βασιλικό παλάτι να μας βάλη
 Και θέλει μόνον άπό σε βοήθεια να ζητήσω

'Ποῦ ἂν καὶ μικρότατη, μ' αὐτὴν δύναμι νὰ νικήσω,
 Γιατ' εἶναι τόση ἡ φήμη σου, καὶ τόσον κρότον κάνει
 'Ποῦ μόνον ἡ σημαία σου καὶ τ' ὄνομά σου φθάνει.»
 'Ἡ κόρη πᾶν σιωπηλὴ κυττάζει ὀλόγυρά της,
 'Ἄλλ' ἡ ὄψις της παρακαλεῖ, 'μιλοῦν τὰ βλέμματά της.
 'Ὁ Πολεμάρχος μὲ τὸν νοῦν ἀδιάκοπα γυρίζει
 'Ἀπ' ἓνα 'ς ἄλλο λογισμό καὶ δὲν ἀποφασίζει.
 Φοβεῖται μὴν ἀπατηθῆ, καὶ ὅτ' εἶναι συλλογιέται
 'Ἀνάξιος πίστεως ὁ θνητὸς ποῦ τὸν Θεὸν ἀρνιέται·
 Καὶ πάλι αἰσθάνεται γι' αὐτὴν συμπάθεια κ' εὐπλαγχνία,
 Αἰσθημα πάντ' ἀκοίμητο 'ς εὐγενικὴ καρδιά.
 'Ἄλλ' ἡ γενναιοῦτης τῆς ψυχῆς μόνη δὲν ὀδηγᾷ
 Τοὺς ὑψηλοὺς του λογισμοὺς, κ' ἡ ὠφέλεια τὸν κινᾷ,
 Γιατί δι' ὅσα μελετᾷ ὠφέλιμον νομίζει
 'Υποταγμένος βασιληᾶς τὴν Δαμασκὸ νὰ ἕριξη.
 Πλοῦτη, στρατιώταις, ἄρματα ἐκείθε νὰ λαβαίη
 'Ἄν ἐβγουν μὲ τὴν Αἴγυπτον, κί' ἄλλοι λαοὶ ἐνωμένοι.
 Κ' ἐνῶ μὲ μάτια χαμηλὰ σκέπτεται καὶ δισταίνει,
 'Ἀνήσυχη, ἀνυπόμονη, ἡ κόρη τὸν κυττάζει.
 Φοβᾶται τὴν ἀπόκρισι ποῦ τόσο ἄργεῖ νὰ λάβῃ
 Κ' ἡ ἀμφιβολία 'ς τὸ στῆθος της φλόγαις πολλαῖς ἀνάβει.
 Τέλος ἐκεῖνος μὲ γλυκεροὺς τρόπους τῆς ἀπεκρίθη,
 'Ἄλλὰ τὴν χάρι ποῦ ἀπ' αὐτὸν 'ζητοῦσε τῆς ἀρνήθη.
 'Ἄν, στρατιώταις τοῦ Χριστοῦ, 'ς αὐτὸν ἀφιερωμένα
 Δὲν ἤθελ' εἶναι τὰ σπαθιά 'ς τὸ πλάγι μας ζωσμένα,
 Εἰς τοῦτα ταῖς ἐλπίδαίς σου 'μποροῦσες νὰ βεβίση.
 Χωρὶς κανένα δισταγμὸ, καὶ προστασία νὰ ἐλπίσης.
 'Ἄλλ' ὥστε ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ ἐλεύθερος δὲν γίνῃ,
 'Ἄν ὁ λαὸς του δὲν σωθῇ, 'ποῦ πικρὰ δάκρυα χύνη,
 Δὲν πρέπει 'λιγοστεύοντας τὴν δύναμί μας τώρα
 Τῆς νίκης ν' ἀναβάλωμε περισσότερο τὴν ὥρα.
 'Ἄλλὰ σὲ ὀμνῶ, καὶ πιστεύσει, ἀνίσως κατορθώσω
 Αὐτὴν τὴν θείαν καὶ πῶθητή χώρα νὰ ἐλευθερώσω,
 Θείλ' εἶναι τότε πρώτη μας κ' εὐχάριστη φροντίδα
 Νά, ξαναλάβῃς ἀπὸ 'μας, καὶ θρόνο, καὶ πατρίδα.
 Δὲν ἔχω νὰ τὸν πόθο σου τώρα νὰ εὐχαριστήσω
 Χωρὶς τὰ χρέη ποῦ 'ς τὸν Θεὸν μὲ δένουν ν' ἀμελήσω.
 'Σὰν ἄκουσε τί ἀπόκρισι ὁ Στρατηγὸς τῆς δίνει
 'Ἡ κόρη μένει ἀκίνητη, κάτου τὰ μάτια κλίνει.
 Καὶ πάλι μὲς τὰ κλάματα, τ' ἀσκόνει, ἀναστενάζει

Καὶ τὴν φωνὴν τῆς τῆς ψυχῆς ἡ παραχῆ σκεπάζει.
 — «Ποῖα ἄλλη εὐρέθηκε ποτὲ τόσο δυστυχισμένη
 Καὶ τόσο ἀπὸ τὸν οὐρανὸ βαρῶν κατατρεγμένη,
 'Ὅστε καὶ ἡ πλέον ἐνάρετη ψυχὴ ν' ἀλλάξῃ φύσι
 Προτοῦ ν' ἀλλάξῃ ἡ μοῖρά μου κ' ἤσυχῃ νὰ μ' ἀφήσῃ;
 Τί μ' ὠφελοῦν τὰ κλάματα, καὶ τὰ πρᾶπονά μου;
 Κανένας δὲν σπλαγχνίζει τ' ἄμετρα θάσανά μου·
 Καὶ ἂν ἐσὺ δὲν μὲ πονῆς πὼς ἔμπορὸ νὰ ἐλπίσω
 Τοῦ ἀγρίου τυραννοῦ τὴν καρδιά μὲ δάκρυα νὰ νικήσω;
 'Ἐσεῖνα δὲν κατηγορῶ, ἂν ἔρημῃ μὲ ἀφίνης
 'Ἀλλὰ τὴν τύχη ποῦ ἀσπλαγχνος θέλει μ' ἐμὲ νὰ γίνῃς.
 'Ἐσὺ μὲ καταδικάσῃς, τύχη σκληρῆ, 'ς τὸν πόνο,
 Σὺ μ' ἄρπαξες ἀλύπητα, μὲ μιᾶς, γονεῖς, καὶ θρόνο·
 Καὶ δὲν σὲ φθάνει, ἀλλὰ ζητᾷς, μὲ τ' ἀπονό σου χέρι
 Νὰ μὲ προσφέρῃς τὴν φτωχῇ, 'σὰν θῦμα εἰς τὸ μαχαίρι·
 Κόρη σεμνῆ, ὀλομόναχῃ δὲν πρέπει ἔδω νὰ μείνω·
 'Ἄλλ' ἓνα τόπο νὰ κρυφθῶ ποῦ θαῦρω, τί θὰ γίνω;
 Εὐρίσκεται ἴσως ἄκρη γῆς τόσο κρυφῆ εἰς τὴν πλάσι
 'Ὅπου τοῦ ἀγρίου τυραννοῦ μου τὸ βλέμμα νὰ μὴ φθάσῃ;
 Τὸ χέρι μου, πρὶν τρομερὸς θάνατος μὲ πλακώσῃ,
 Θὰ δυνηθῇ τὴν ἀχαρῆ ζωὴ μου νὰ τελειώσῃ.»
 Εἶπε, καὶ 'σὰν βασίλισσα πολὺ βαρῶν ὠργισμένη
 Εὐθύς κινᾷ, 'σὰν νὰ 'θελε νὰ φύγῃ, ἀπελπισμένη.
 Κλαίγει θερμὰ, καὶ φαίνονται τὰ πικρὰ δάκρυα ἐκεῖνα
 Μαργαριτάρια, κρυστάλλα, 'ς τοῦ ἡλίου τὴν ἀκτίνα.
 Τὰ ρόδα τοῦ προσώπου της, μὲ δάκρυα ραντισμένα,
 Λουλουδία φαίνονται λευκὰ μὲ κόκκινα ἐνωμένα,
 'Ὅταν, ἀφοῦ δροσίστηκαν 'ς τῆς νύκτας τὴν ἀγκάλῃ,
 'Ἀνοίγουν μὲς τὸ χάραμα τὰ μυρισμένα κάλλη.
 Κ' ἡ αὐγούλα ποῦ προβαίνοντας μὲ ἀγάπῃ τὰ κυττάει,
 Μὲ αὐτὰ τὸ οὐράνιο μέτωπο νὰ ζώσῃ ἐπιθυμᾷ.
 Τὰ δακρυσμένα βλέμματα τῆς κόρης, ποῦ γυρίζουν
 Κυτταζοντας λυπητερά, μύριας καρδιαὶς φλογίζουν.
 'Ὡ ἔρωτα θαυματοργε, σὺ π' ὅ,τι θέλεις κάνεις·
 Φλόγαις ποῦ ἀνάβουν ταῖς ψυχαῖς καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα θγάνεις.
 'Ἐχεις καὶ φύσι καὶ θνητεὺς εἰς τὴν ὑποταγῇ σου,
 'Ἀλλὰ τὰ κάλλη της, διπλῆ κάνουν τὴν δύναμι σου.
 Τὰ ψεύτικὰ της κλάματα φλογίζουν κάθε στῆθος,
 Καὶ γύρω της ἀληθινὰ πέφτουν τὰ δάκρυα πληθος.
 Γι' αὐτὴ καθέναν θλίβεται βαρῶν καὶ συλλογιέται:

«Ἄν ἡ ψυχὴ τοῦ Στρατηγῶ τῶρα δὲν συγκινιέται,
 Πρέπει νὰ τὸν ἀνάθρῃφι λιοντάρι λυσσιασμένο,
 Ἡ βράχος τὸν ἐγέννησε, ἢ πελαγὸ ἀγριομένο.»
 Ὁ νέος Εὐσταθῆιος, ὁ καλὸς καὶ φειδωλὸς στρατιώτης,
 Ποῦ τὴν ἀγάπη αἰσθάνεται μὲ τὴν ὀρμὴ τῆς νεότητος,
 Ἐνῶ παράμερα, κρυφά, μιλοῦν ἄλλοι γενναῖοι,
 Εἰς τὸν Γοφρέδο ἐσίμωσε, καὶ τολμηρὰ τοῦ λέει:
 — «Πολύ, ἀδελφέ καὶ στρατηγέ, ἔς τὴ γνώμη σου ἐπιμένεις
 Ἄν δὲν ψηφῆς τοὺς πόθους μας, καὶ δὲν συγκатаιδίσεις.
 Δὲν λέγω, εἰ πρῶτοι τοῦ στρατοῦ τὸ ἔργο τους ν' ἀφήσουν
 Καὶ τὰ πολιορκούμενα τεῖχη ν' ἀπαρτήσουν.
 Ἀλλὰ ἀπὸ μᾶς ποῦ ἐλεύθεροι τὸ στρατευμα ἀκλουθοῦμε
 Καὶ ἐζώσαμε αὐτοθέλητοι, τ' ἄρματα ποῦ βαστοῦμε,
 Δέκα νὰ ἐκλέξης ἤμπορεῖς πολὺ εὐκόλα, κ' ἐκεῖνοι
 Τὴν κόρη ἄς ὑπερασπισθοῦν, καὶ τὴν δικαιοσύνη.
 Ἐκτελεῖ χρέος Χριστιανικὸ, καὶ τὸν Θεὸν δουλεύει
 Ὅποιος ἀθῶα καὶ ἀδύνατη παρθένα προστατεύει.
 Κ' εὐλογεῖ ὁ Πλάστης τὸ σπαθί, ὅπ' ἀνδρειωμένο χέρι
 Βρεγμένο εἰς αἷμα μισητοῦ τυράννου τοῦ προσφέρει.
 Κι' ἂν τὴν ὠφέλεια δὲν σκεφθῶ, ἢ λογισμὸς γενναῖος
 Δὲν μοῦ φλογίζει τὴν καρδιά, μὲ προσκαλεῖ τὸ χρέος
 Γιατ' εἶναι χρέος τὸ τάγμα μας χωρὶς ἀργοπορία
 Σ' ταῖς κόραις, καὶ ἔς τὰ ἀνήλικα νὰ δίνῃ προστασία.
 Μὴν ἀκουσθῇ ἔς τὴν ἐνδοξη Γαλλία, ἢ ἔς ἄλλους τόπους,
 Ὅτι γιὰ ν' ἀποφύγωμε καὶ κίνδυνον καὶ κόπους,
 Ἀσπλαχνα παραιτήσαμε, δυστυχησμένη νέα,
 Νά, ρίχτω ἐδῶ καὶ θώρακα, καὶ περικεφαλαία,
 Ἐνῶ ξεζώνω τὸ σπαθί, καὶ ἀνάξιο παλληκάρι
 Πλεῖο δὲ μοῦ πρέπονται ἄρματα νὰ πιάσω ἢ χαλινάρι.»
 Μὲ μιὰ φωνὴ τὴν γνώμη τους κ' εἰ ἄλλοι φανερόνουν,
 Τὸν Ἀρχηγὸν μὲ δέησες θερμαῖς περικυκλόουν.
 Ἄφοῦ ἴναι τούτη ἡ γνώμη σας ἢ γενικὴ, σωπαίνω.
 Τοὺς ἀπεκρίθη ὁ Στρατηγός, καὶ πλέον δὲν ἐπιμένω.
 Δὲν πρέπει εἰς τόσαις θέλησες ν' ἀντισταθῇ ἢ ἰδική μου.
 Ἄν σᾶς φανῇ, βοηθηστέ τη, χωρὶς τὴ θέλησί μου.
 Ἄλλ' ἂν τὰ λόγια μου γιὰ σᾶς ἀκόμη κάτι ἀξίζου
 Τὰ παθῆ χαλινώσετε ποῦ τόσο σᾶς φλογίζουν.»
 Τοῦτα τοὺς λέει. Περισσότερο δὲν καρτεροῦν ἐκεῖνοι,
 Καὶ δέχονται χαρούμενοι, τὴν ἀδεία ποῦ τοὺς δίνει.
 Τί δὲν μποροῦν ἓνα γλυκὸ πρόσωπο δακρυσμένο

Καὶ ἴλιγα λόγια καρδιακά, σὲ στόμα ἀγαπημένο!
 Χρυσοπλεμμένη ἄλυσσος, ἀπ' ὠραία χεῖλη βγαίνει
 Καὶ ἔπος θέλει ταῖς καρδιαῖς μαγεύει καὶ ταῖς δίνει.
 Τὴν κόρη ὁ Εὐσταθῆιος προσκαλεῖ, τῆς λέγει· «Ἄθῶο κρασί,
 Ἄς παύσουν τῶρα εἰ φόβοι σου, καὶ ὁ νοῦς ἄς ἠσυχάσῃ.
 Ἔτοιμοι εἴμεθα γιὰ σέ νὰ χύσωμε τὸ αἷμα.»
 Τότε ἐγαληνεψεν αὐτὴ τὸ θλωμένο βλέμμα.
 Σφογγίζοντας τὰ δάκρυα τῆς ἄστροψεν ἢ χαρὰ τῆς
 Καὶ ἐρωτευμένος ὁ οὐρανὸς θεωρεῖ τὴν εὐμορφία τῆς.
 Τοὺς ἀνδρειωμένους μὲ λόγους γλυκοὺς εὐχαριστάει·
 Ὅτι εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπαρξίν, τοὺς λέγει, θὰ χρωστάει,
 Ὅτι τὴν καλοῦνη τους ὁ κόσμος θέλει μαθεῖ,
 Καὶ θὰ τὴν ἐχθὴ ἀθανατὴ μὲς τῆς καρδιάς τὰ βαθῆ.
 Κι' ὅσα τὰ λόγια δὲν μπερῶν, ἢ ὄψις φανερόνει·
 Ἀλλὰ τοὺς μαύρους λογισμοὺς, μὲς τὴν ψυχὴ τῆς χώνει.
 Θωρώντας πόσο ἀνέλπιστα τὴν ἐβουθεύσε ἡ τυχὴ,
 Κ' ἐμπόρεσε τὴν πρώτη τῆς ἀπατὴ νὰ ἐπιτυχη,
 Θέλει προτεῦ τοὺς δόλους τῆς κἀνέναν καταλάβῃ
 Τὸ ἔργο τῆς τὸ πόνηρό ἐκτελεσὶ νὰ λάβῃ.
 Τὰ κάλλη τῆς περισότερο νὰ καρῶν ἔχει ἐλπίδα
 Ἄπ' ὅσα ἢ Κίρκη ἓναν καιρὸ καὶ ἢ Μήδεια ἔς τὴν Κολχίδα
 Μὲ τῆς Σειρήνης τὴ λολιὰ πλῆθος πολὺ νὰ ἐλκύσῃ,
 Ὅλαις ταῖς ἐξυπνότεραις ψυχαῖς ν' ἀποκοιμήσῃ.
 Μὲ τέχνη ἢ κόρη ἐργάζεται τὴν εὐκαιρία νὰ χάσῃ
 Δὲν θέλει, μὲς τὰ δίκτυα τῆς ὅσους ἔμπορεῖ νὰ μπάσῃ.
 Πάντα καὶ μ' ὄλους τοὺς αὐτοὺς δόλους δὲν ἐτοιμάζει,
 Ἀλλὰ καθὼς χρειάζεται, καὶ λόγια, καὶ ὄψι ἀλλάζει.
 Πότε σεμνὰ τὰ βλέμματα βαστοῖ συμμαζωμένα,
 Πότε μὲ πόθο ὀλόγυρα τὰ ρίπτει φλογισμένα.
 Τοὺς ψυχρὸς παντοτε κεντᾷ, τοὺς τολμηρὸς βαστάει
 Ὅσους θεωρεῖ νὰ δυσπιστοῦν, γλυκὰ χαμογελαῖ·
 Ἔτσι θαρρῶνει τοὺς δειλὸς, τοὺς ποθὸς ἐμψυχώνει,
 Τοὺς δισταγμοὺς μὲς ταῖς ψυχαῖς, μὲ φλόγα ἀγάπης λυώνει.
 Εἰς ὅσους ἄφεθα τολμοῦν λόγια γλυκὰ δὲν λέει,
 Δὲν στρέφει ἐλέμμο, καὶ αὐστηρὴ σεβας καὶ φόβο ἐμπνέει,
 Ἀλλὰ μὲς τ' ἀγριο μέτωπο μὲ ἄκτινα λαμπηρίζει
 Ἐρωτικὴ, ποῦ ταῖς καρδιαῖς κεντάει, δὲν ἀπελπίζει.
 Κάμμιά φορὰ καμόνεται ὅταν ταχὰ λυπημένη
 Καὶ καθεται παράμερα μὲ ὄψι δακρυσμένη·
 Μ' αὐταῖς ταῖς τέχναῖς προσπαθεῖ ὅτι ζητάει νὰ λάβῃ,

Καί εἰς μύριας ἄδολαις καρδιαῖς φλόγαῖς θερμαῖς ἀνάβει·
 Κ' αἰφνίδια στρέφεται ἔς τοὺς νεύους· ποῦ ἔχει δλόγυρά της
 Ἐάν νά ἔχε λάμψι δλό με μιάς μιά ἐλπίδα ἔς τὴν καρδιά της,
 Δεῖχνει τὸ μέτωπο ἰλαρό, καὶ ἀστράφτουν ὡτάν ἤλοι.
 Τὸ βλέμμα, τὸ χαμόγελο ἔς τ' ἀγγελικά της χεῖλη.
 Κ' ἐνῶ μ' αὐτοὺς, γλυκομιλεῖ καὶ τοὺς γλυκοκυττάει.
 Πάθη βαθυὰ καὶ ἀγνωρίστα ἔς τὰ στήθη τοὺς ξυπνάει.
 Ἀσπλαγην ἀγάπη ταις καρδιαῖς ἄπονα βασανίζεις,
 Ἡ μὲ φάρμακα, ἢ μ' οὐρανῷ γλυνάδες ταις ποτιζεις.
 Εἶν' τὰ δικά σου θλιβερά φαρμακισμένα δῶρα,
 Ἡ ἀρρώστια, καὶ τὸ γιατρικὸ ἄμοια θανατηφόρα.
 Ἐτζι μὲ τρόπους διαφοροὺς ἔστενε ταις παγίδες,
 Μὲ γέλοια, καὶ μὲ κλαῦματα, μὲ φόβους καὶ μ' ἐλπίδας.
 Κι' ἂν τὴν ἀγάπη του κάνεις τῆς δεῖξη, αὐτὴ σωπαίνει,
 Καὶ ἀνήξερη καρνόνεται πῶς δὲν καταλαβαίνει,
 Ἡ καταβαζει ἐντροπαλὴ τὰ βλέμματα ἔς τὸ χῶμα
 Καὶ τῆς σεμνότητος ἀνθεῖ, ἔς τὴν ὄψι της τὸ χῶμα.
 Ἐτοι τὰ χιόνια τοῦ γλυκοῦ προσώπου της ποῦ εὐώδα
 Κρύβει μὲ ὠμορφωθώρητα καὶ δροσισιμένα ῥόδα.
 Ἐάν εἴταν ἔς τῆς δλόλευκῆς ἀνατολῆς ἀπ' ἡμέρη
 Πρωτοπροβαίνει πορφυρὸ τῆς ἡμερὸς τὸ ἀστέρι.
 Καὶ ἡ κοκκινάδα τῆς ὀργῆς μ' ἐκείνη ποῦ τῆ σεμνότης
 Γεννάει, ἀνακατόνονται ἔς τὸ οὐράνιο πρόσωπό της.
 Ἄν καταλαβῆ εἰς τὴν κἀνείνη τρόπο μαυρῆ ζητᾶει
 Νά φανερώσῃ τοὺς καύμους ποῦ ἔς τὴν καρδιά γροικᾶει,
 Πότε σιμόνει, καὶ ἀφορμῆ τοῦ δίνει νά ὀμιλήσῃ
 Πότε ἄλλοῦ στρέφεται χωρὶς ἐλπίδα νά τοῦ ἀφήσῃ.
 Καὶ μένει αὐτὸς ὡς κυνηγὸς π' ἄμετρον κόπο κάνει
 Καὶ μὲς τὸ βράδυ τὸ θερὸ ποῦ ἐκυνηγούσε χάνει.
 Μὲ τέτοιαις τέχναῖς τ' ὠμορφοὺ καὶ πονηρὸ κοράσι
 Μύριας ἀνίκηταις ψυχαῖς ἴδουήθη νά δαμάσῃ.
 Τὸ θαῦμα πλέν ἂν ὁ τυφλὸς ἔρωτας τὸν ἠθέσῃ,
 Τὸν Ἡρακλῆ ἐνίκησε καὶ τὸν σκληρὸ Ἀχιλλεῖα;
 Ἄφοῦ τὴν ὥρα ὅπου σφαγαῖς καὶ νίκαις ἐτοιμαζοῦν
 Καὶ τοὺς στρατιώταις τοῦ Χριστοῦ ἢ φλόγαῖς του δαμάζοῦν;